

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa J. B. Ś.
przeciwko Komendzie [...] z siedzibą w W.
o przywrócenie na poprzednie warunki pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 240 zł (dwieście
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wniesioną przez pozwaną - Komendę [...] z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie powództwa J. B. Ś. o przywrócenie na poprzednie warunki pracy i płacy.

W ocenie Sądu pierwszej instancji podana powódce przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę w postaci utraty zaufania w związku z niezachowaniem drogi służbowej przy załatwianiu spraw służbowych oraz podejmowaniem samodzielnych decyzji bez udziału bezpośredniego przełożonego w przypadku, gdy jego udział był konieczny - była niezasadna. Pomijanie bezpośredniego przełożonego w korespondencji służbowej wynikało z praktyki panującej u pracodawcy, za którą powódka nie mogła ponosić winy. Sąd Rejonowy

wskazał, że powódka wносиła o przywrócenie do pracy, zaś pracodawca nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałoby, aby przywrócenie powódki do pracy było niemożliwe czy niecelowe. Podkreślił także, że poprzedni przełożeni powódki nie pracują już w jednostce, w której obowiązki naczelnika pełniła powódka, a zatem ewentualny konflikt i związane z tym trudności organizacyjne przy wykonywaniu przez powódkę zadań po przywróceniu do pracy nie będą miały miejsca.

Sąd Okręgowy podzielił poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną. Jego zdaniem Sąd pierwszej instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego ani błędu w ustaleniach faktycznych, jak również dokonał wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, przez co zarzuty strony skarżącej zawarte w apelacji uznać należy za bezzasadne.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów prawa materialnego: art. 42 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 1 i 2 k.p. oraz na naruszeniu przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 385 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.

Skarżący wskazał, że w sprawie występuje, istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi na pytanie: Czy w przypadku stosowania instytucji prawa pracy - przywrócenia pracownika na poprzednie warunki pracy i płacy w kontekście możliwości i celowości takiego przywrócenia istotne znaczenie ma fakt, że przywrócenie następuje na stanowisko kierownicze obsadzone w trybie ustawy z dnia 11 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1111), w ważnej instytucji państwowej, a w dacie wyrokowania stanowisko to piastuje inny pracownik, który należycie wywiązuje się ze swoich obowiązków, a dalsze zatrudnianie tego pracownika leży w ważnym interesie pracodawcy i ma przełożenie na prawidłowe wykonywanie obowiązków ustawowych nałożonych na instytucję państwową oraz dobro interesu publicznego, i czy te okoliczności są prawnie relewantne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Zauważyć należy, że kwestia możliwości i celowości przywrócenia pracownika do pracy była już wielokrotnie wyjaśniana w judykaturze (przykładowo: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1997 r., I PKN 173/97, OSNAPiUS 1998 nr 8, poz. 243; z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 374/97, OSNAPiUS 1998 nr 17, poz. 508; z dnia 28 lipca 1999 r., I PKN 110/99, OSNAPiUS 2000 nr 21, poz. 780; z dnia 15 października 1999 r., I PKN 295/99, OSNAPiUS 2001 nr 5, poz. 145; z dnia 28 czerwca 2001 r., I PKN 497/00, OSNP 2003 nr 9, poz. 221).

Sąd Najwyższy odnosił się między innymi do możliwości przywrócenia do pracy w sytuacji, gdy na zajmowanym przez pracownika stanowisku pracy został zatrudniony inny pracownik. W wyroku z dnia 17 lutego 1998 r. wskazał, iż zatrudnienie nowego pracownika w miejsce zwolnionego z pracy nie jest wystarczające do uznania, że przywrócenie do pracy było niemożliwe lub niecelowe (I PKN 572/97, OSNAPiUS 1999 nr 3, poz. 83). Za niecelowością przywrócenia do pracy przemawiać mogłaby konieczność zatrudnienia nowych pracowników z odpowiednimi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1999 r., I PKN 565/98, OSNAPiUS 2000 nr 6, poz. 225). W rozpoznawanej sprawie powódka posiada jednak niezbędne kwalifikacje do wykonywania powierzonych jej pracy. Brak zatem podstaw do twierdzenia, że zastąpienie jej nowym pracownikiem było zasadne. Bez znaczenia dla oceny pozostaje natomiast należyte wywiązywanie się z obowiązków przez pracownika zatrudnionego na stanowisku

uprzednio zajmowanym przez powódkę. Okoliczności przemawiające za niemożliwością i niecelowością przywrócenia do pracy na stanowisku, które nie zostało przez pracodawcę zlikwidowane dotyczą jedynie zwolnionego pracownika - mogą być one niezawinione, najczęściej zaś będzie to naganne postępowanie powodujące, że jego powrót do pracy byłby niewskazany (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2016 r., II PK 182/15, LEX nr 2086104).

Chybione jest twierdzenie, że istotnym zagadnieniem prawnym występującym w sprawie jest kwestia odpowiedzi na pytanie, czy w kontekście możliwości i celowości przywrócenia do pracy istotne znaczenie ma fakt, że przywrócenie następuje na stanowisko kierownicze obsadzone w trybie ustawy z dnia 11 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. W orzecznictwie Sąd Najwyższego i doktrynie jednolicie przyjmowany jest pogląd, że przywrócenie pracownika do pracy nie powoduje ponownego nawiązania, lecz restytucję uprzedniego stosunku pracy łączącego strony (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 28 maja 1976 r., V PZP 12/75, OSNC 1976 nr 9, poz. 187; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2012 r., II PK 272/11, LEX nr 1254675; Z. Góral, [w:] Kodeks pracy. Komentarz, red. K. W. Baran, Warszawa 2016, s. 369, L. Mitrus, [w:] Kodeks pracy. Komentarz, red. A. Sobczyk, Warszawa 2015, s. 252) Na podstawie orzeczenia o przywróceniu do pracy, po stawieniu się pracownika do pracy powstaje stosunek pracy mający dawną treść, a zatem orzeczenie to odtwarza istniejący pierwotnie stosunek pracy (M. Gersdorf, [w:] M. Gersdorf, K. Rączka, M. Raczkowski, Kodeks Pracy. Komentarz, Warszawa 2014, s. 432). Nie ma zatem podstaw do dokonywania ponownego naboru przewidzianego ustawą o służbie cywilnej.

Zauważyć należy, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, LEX nr 2110562). Jeżeli zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, skarżący powinien wykazać, że wystąpiły okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 marca

2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934 i z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383), co nie zostało uczynione w niniejszej skardze.

Sumą przedstawionych rozważań jest konkluzja o niewystąpieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Analiza akt i środka zaskarżenia nie upoważnia również do twierdzenia, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, doszło do nieważności postępowania, czy też skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 k.p.c. i art. 99 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.